

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোকক কিংগ অফ্‌ ফ্লাৱাৰ (ফুলৰ ৰজা) কৰি তুলিবলৈ, সেইবাবে বিকাৰৰ কোনো দুৰ্গন্ধ থকা উচিত নহয়"

প্ৰশ্ন: বিকাৰৰ অংশ সমাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে কোনটো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে?

উত্তৰ: নিৰন্তৰ অন্তৰ্মুখী হৈ থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। অন্তৰ্মুখী অৰ্থাৎ চেকেণ্ডত শৰীৰৰ পৰা ডিটাচ (উপৰাম)। এইখন জগতৰ চেতনা একেবাৰে পাহৰি যোৱা। এক চেকেণ্ডত ওপৰলৈ যোৱা আৰু আহা। এইটো অভ্যাসেৰে বিকাৰৰ অংশ সমাপ্ত হৈ যাব। কৰ্ম কৰি থাকোতে মাজে মাজে অন্তৰ্মুখী হৈ যোৱা, এনেকুৱা লাগক যেন একেবাৰে নিস্তন্ধ। কোনো লৰ-চৰ নাই। এই সৃষ্টিখনতো যেন নায়েই।

ওঁম শান্তি। ইয়াত প্ৰত্যেককে বহোৱা হয় যে অশৰীৰী হৈ পিতাৰ স্মৃতিত বহা আৰু লগতে এই যি সৃষ্টি চক্ৰ আছে তাকো স্মৰণ কৰা। মনুষ্যই ৪৪ৰ চক্ৰক বুজি নাপায়। নুবুজিবই। যিসকলে ৪৪ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা লগায় তেওঁলোকেহে বুজিবলৈ আহিব। তোমালোকে এয়াই স্মৰণ কৰিব লাগে, ইয়াক স্বদৰ্শন চক্ৰ বুলি কোৱা হয়, যাৰ দ্বাৰা আসুৰিক খেয়াল সমাপ্ত হৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে কোনো অসুৰ বহি আছে যাৰ ডিঙি কটা যাব। মনুষ্যই স্বদৰ্শন চক্ৰৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলে ইয়াত পোৱা। কমল ফুলৰ সমান গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰ হোৱা। ভগৱানুবাচ হয় নহয় জানো। এই এটা জন্ম পবিত্ৰ হ'লে ভৱিষ্যতে ২১ জন্ম তোমালোক পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'বগৈ। সত্যযুগক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। কলিযুগ হৈছে বেষ্যলয়। এই সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব। ভাৰতৰেই কথা। আনৰ কথালৈ যাবই নালাগে। কয় জীৱ-জন্তুৰ কি হ'ব? অন্য ধৰ্মৰ কি হ'ব? কোৱা, প্ৰথমে নিজৰতো বুজি লোৱা, অন্যৰ কথা পাচত। ভাৰতবাসীয়েই নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি দুখী হৈ গৈছে। ভাৰততেই আহ্বান কৰে আপুনি মাতা-পিতা..... বিদেশত মাতা-পিতা শব্দ উচ্চাৰণ নকৰে। তেওঁলোকে কেৱল গড ফাদাৰ বুলি কয়। যথাযথ ভাৰততেই অপাৰ সুখ আছিল। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল - এইটোও তোমালোকে জানা। পিতা আহি কাঁইটক ফুল কৰি তোলে। পিতাক বাগিচাৰ মালিক বুলি কোৱা হয়। আহ্বান কৰে - আহি কাঁইটক ফুল কৰি তোলা। পিতাই ফুলৰ বাগিচা তৈয়াৰ কৰে। মায়াই আকৌ কাঁইটৰ জংঘল তৈয়াৰ কৰে। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে - ঈশ্বৰ আপোনাৰ মায়াক বৰ প্ৰবল। ঈশ্বৰকো নুবুজে, মায়াকো নুবুজে। কোনোবাই কিবা এটা শব্দ কৈ দিলে বড় ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) কৰি থাকে। অৰ্থ একোৱেই নাই। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে এয়া ড্ৰামাৰ খেল হয় - ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্যৰ। ৰাম ৰাজ্যত সুখ, ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখ। ইয়াৰেই কথা। এয়া কোনো প্ৰভুৰ মায়াক নহয়। মায়াক বুলি কোৱা হয় ৫ বিকাৰক, যাক ৰাৱণ বুলি কয়। বাকী মনুষ্যইতো পুনৰ্জন্ম লৈ ৪৪ৰ চক্ৰত আহে। সত্যোত্তৰীৰ পৰা তমোপ্ৰধান হ'বলগীয়া হয়। এই সময়ত সকলো বিকাৰৰ পৰা জন্ম লয় - সেই কাৰণে বিকাৰী বুলি কোৱা হয়। নামো হৈছে ভিচিয়াচ (বিকাৰী) সৃষ্টি পুনৰ ভাইচলেচ (নিৰ্বিকাৰী) সৃষ্টি অৰ্থাৎ পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন কেনেকৈ হয়, এইটোতো বুজিবলগীয়া কমল (সাধাৰণ) কথা। নিউ ৱৰ্ল্ডত (নতুন বিশ্বত) প্ৰথমে হেভেন (স্বৰ্গ) আছিল। সন্তানসকলে জানে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তাত অপাৰ সুখ থাকে। জ্ঞানেৰে দিন, ভক্তিয়ে ৰাতি কেনেকৈ হয়- এইটোও কোনেও বুজি নাপায়। ক'ব ব্ৰহ্মা তথা ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণসকলৰ দিন তাৰপাচত সেই ব্ৰাহ্মণসকলৰে ৰাতি। দিন আৰু ৰাতি ইয়াত হয়, এয়া কোনেও বুজি নাপায়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, তেন্তে নিশ্চয় তেওঁৰ ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণসকলোৰো ৰাতি হ'ব। আধাকল্প দিন, আধাকল্প ৰাতি।

এতিয়া পিতা আহিছে নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি ৰচিবলৈ। পিতাই কয় - সন্তানসকল, কাম মহাশক্ৰ হয়, তাৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগে। সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী পবিত্ৰ হ'ব লাগে। অপবিত্ৰ হোৱাৰ বাবে তোমালোকে বহুত পাপ কৰিলা। এইখন হয়েই পাপ আত্মাসকলৰ জগত। পাপ নিশ্চয় শৰীৰ সৈতে কৰিব, তেতিয়া পাপ আত্মা হ'ব। দেৱতাসকলৰ পবিত্ৰ সৃষ্টিত পাপ নহয়। ইয়াত তোমালোক শ্ৰীমতেৰে শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হৈ আছে। শ্ৰী শ্ৰী ১০৪ৰ মালা আছে। ওপৰত ফুল আছে, সেয়া হৈছে শিৱ। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰী ফুল। আকৌ সাকাৰত মেল-ফীমেল (পুৰুষ-মহিলা), তেওঁলোকৰ মালা তৈয়াৰ কৰা আছে। শিৱবাবাৰ দ্বাৰা এওঁলোক পূজন স্মৰণৰ যোগ্য হয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - বাবাই আমাক বিজয় মালাৰ মণি কৰি তোলে। আমি স্মৃতিৰ বলেৰে বিশ্বত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি আছোঁ, স্মৃতিৰেই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পুনৰ তোমালোক সত্যোপ্ৰধান হৈ যাবগৈ। তেওঁলোকেতো নুবুজাকৈয়ে কৈ দিয়ে প্ৰভু আপোনাৰ মায়াক প্ৰবল হয়। কাৰোবাৰ ওচৰত ধন থাকিলে ক'ব তেওঁৰ ওচৰত বহুত মায়াক আছে। বাস্তৱত মায়াক ৫ বিকাৰক কোৱা হয়, যাক ৰাৱণ বুলিও কোৱা হয়। তেওঁলোকে আকৌ ১০টা

শিৰৰ ৰাৱণৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি দিলে। এতিয়া চিত্ৰ আছে যেতিয়া বুজোৱা হয়। যেনেকৈ অংগদৰ কাৰণেও দেখুৱায়, তেওঁক ৰাৱণে লৰাইছিল কিন্তু লৰাব নোৱাৰিলে। দৃষ্টান্ত ৰচি দিছে। বাকী কোনো বস্তু নাই। পিতাই কয় - মায়াই তোমালোকক যিমানে অস্থিৰ কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰক তোমালোক স্থিৰ হৈ থাক। ৰাৱণ, হনুমান, অংগদ আদি এই সকলোবোৰ দৃষ্টান্ত ৰচি দিলে, যাৰ অৰ্থ তোমালোক সন্তানসকলে জানা। ভোমোৰাৰো দৃষ্টান্ত আছে। ভোমোৰা আৰু ব্ৰাহ্মণীৰ ৰাশিও মিলে। তোমালোকে বিষ্ঠাৰ পোকক স্তান-যোগৰ ভেঁ ভেঁ কৰি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে সতোপ্ৰধান হৈ যাব। কাছৰো দৃষ্টান্ত আছে। ইন্দ্ৰিয়বোক সামৰি অন্তৰ্মুখী হৈ বহি থাকে। তোমালোককো পিতাই কয় - লাগিলে কৰ্ম কৰা তাৰপাচত অন্তৰ্মুখী হৈ যোৱা। যেন এই সৃষ্টি নায়েই। লৰ-চৰ কৰা বন্ধ হৈ যায়। ভক্তিমাৰ্গত বাহ্যমুখী হৈ যায়। গীত গোৱা, এইটো কৰা, কিমান হুলস্থূল, কিমান খৰচ হয়। কিমান মেলা লাগে। পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ এৰি অন্তৰ্মুখী হৈ যোৱা। যেন এই সৃষ্টি নায়েই। নিজকে চোৱা মই যোগ্য হৈছোঁনে? কোনো বিকাৰে আমনিতো নকৰে? মই পিতাক স্মৰণ কৰোঁনে? পিতা যিয়ে বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, এনেকুৱা পিতাক দিনে-ৰাতিয়ে স্মৰণ কৰিব লাগে। মই আত্মা হওঁ, তেওঁ মোৰ পিতা। ভিতৰত এয়া চলি থাকিব লাগে - মই এতিয়া নতুন সৃষ্টিৰ ফুল হৈ আছোঁ। আকন বা বিষাক্ত ফুল হ'ব নালাগে। আমিতো একেবাৰে কিং অফ ক্লাৱৰ (ফুলৰ ৰজা) একেবাৰে সুগন্ধি ফুল হ'ব লাগে। কোনো দুৰ্গন্ধ যাতে নাথাকে। বেয়া খেয়াল আঁতৰি যাব লাগে। মায়াৰ ধুমুহা বগৰাবলৈ বহুত আহিব। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। এনেকৈ নিজক পৰিপক্ব কৰিব লাগে। নিজক শুধৰাব লাগে। কোনো দেহধাৰীক মই স্মৰণ কৰিব নালাগে। পিতাই কয় - নিজক আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্মও লাগিলে কৰা। তাৰ মাজতো সময় উলিয়াব পাৰা। ভোজন গ্ৰহণ কৰাৰ সময়তো পিতাৰ মহিমা কৰি থাক। পিতাক স্মৰণ কৰি থালে ভোজনো পবিত্ৰ হৈ যায়। যেতিয়া পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া স্মৃতিৰ দ্বাৰাই বহুত জন্মৰ পাপ খণ্ডন হ'ব আৰু তোমালোক সতোপ্ৰধান হ'বা। চাব লাগে কিমান সঁচা সোণ হৈছোঁ? আজি কিমান ঘণ্টা স্মৃতিত থাকিলোঁ? কালি 3 ঘণ্টা স্মৃতিত আছিলোঁ, আজি 2 ঘণ্টা থাকিলোঁ - এয়াতো আজি লোকচান হৈ গ'ল। উঠা আৰু নমা হৈ থাকিব। যাত্ৰালৈ গ'লেও কৰ'বাত ওখ কৰ'বাত চাপৰ স্থান থাকে। তোমালোকৰ অৱস্থাও তল-ওপৰ হৈ থাকিব। নিজৰ খতিয়ান চাব লাগে। মুখ্য হ'ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা।

ভগৱানুবাচ হয় তেন্তে নিশ্চয় সন্তানসকলকে পঢ়াব। গোটেই জগতক কেনেকৈ পঢ়াব। এতিয়া ভগৱান কাক কোৱা হ'ব? কৃষ্ণতো শৰীৰধাৰী হয়। ভগৱানতো নিৰকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাক কোৱা হয়। নিজেই কয় - মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। ব্ৰহ্মাৰো বৃদ্ধ শৰীৰৰ গায়ন কৰা হৈছে। বগা দাড়ি-মোচ বৃদ্ধ লোকৰহে থাকে নহয় জানো। লাগেও নিশ্চয় অনুভৱী ৰথ। সৰু ৰথত প্ৰৱেশ কৰিব জানো। নিজেই কয় - মোক কোনেও নাজানে। তেওঁ হ'ল ছুপ্ৰীম গড ফাদাৰ অথবা ছুপ্ৰীম চ'ল। তোমালোকো 100 শতাংশ পবিত্ৰ আছিল। এতিয়া শতাংশ অপবিত্ৰ হৈছে। সত্যযুগত 100 শতাংশ পিউৰিটি (পবিত্ৰতা) আছিল তেতিয়া পীচ এণ্ড প্ৰচপাৰ্টিও (শান্তি আৰু সমৃদ্ধিও) আছিল। মুখ্য হ'ল পিউৰিটি (পবিত্ৰতা)। দেখিবলৈও পোৱা পবিত্ৰসকলৰ আগত অপবিত্ৰসকলে মূৰ দোৱায়, তেওঁলোকৰ মহিমা গায়। সন্ন্যাসীসকলৰ আগত কেতিয়াও এনেকৈ নকয় যে আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন.....মই পাপী নীচ। দেৱতাসকলৰ আগত এনেকৈ কয়। বাবাই বুজাইছে - কুমাৰীসকলৰ আগত সকলোৱে মূৰ দোৱায় আকৌ বিয়া হোৱাৰ পাচত তেওঁলোকে সকলোৰে আগত মূৰ দোৱায় কিয়নো বিকাৰী হৈ যায়। পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোক নিৰ্বিকাৰী হ'লে আধাকল্প নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকিব। এতিয়া 5 বিকাৰৰ ৰাজ্যই সমাপ্ত হয়। এয়া হ'ল মৃত্যুলোক, সেয়া হ'ল অমৰলোক। তোমালোক আত্মাসকলে এতিয়া স্তানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। পিতাইহে দিয়ে। তিলকো মস্তকত লগায়। এতিয়া আত্মাই স্তান পাই আছে। কিহ'ৰ বাবে? তোমালোকে নিজেই নিজক ৰাজতিলক লগোৱা। যিদৰে বেৰিষ্টাৰী (ওকালতি) পঢ়িলে তেতিয়া পঢ়ি উঠি নিজেই নিজক বেৰিষ্টাৰীৰ তিলক লগায়। পঢ়িলে তিলক পাব। আশীৰ্বাদেৰে জানো পাব। তেনেহ'লেতো সকলোৰে ওপৰত শিক্ষকে কৃপা কৰিব, সকলোৱে পাছ হৈ যাব। সন্তানসকলে নিজেই নিজক ৰাজতিলক লগাব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰিলে চক্ৰৱৰ্তী মহাৰজা হৈ যাব। পিতাই কয় তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলা। দেৱী-দেৱতাসকল দ্বি-মুকুটধাৰী হয়। পতিত ৰজাসকলেও তেওঁলোকক পূজা কৰে। তোমালোকক পূজাৰী ৰজাসকলতকৈও উচ্চ কৰি তোলে। যিয়ে বহুত দান-পুণ্য কৰে তেওঁ ৰজাৰ ঘৰত জন্ম লয় কিয়নো ভাল কৰ্ম কৰিছে। তোমালোকে এতিয়া ইয়াত অবিনাশী স্তান ধন পাইছা, সেয়া ধাৰণ কৰি আকৌ দান কৰিব লাগে। এয়া হৈছে চাৰ্ট অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস)। শিক্ষকেও পঢ়া দান কৰে। সেই পঢ়া হৈছে অল্পকালৰ বাবে। বিদেশত পঢ়ি আহে, আহিয়েই যদি হাৰ্ট ফেইল হৈ যায় তেন্তে পঢ়া শেষ। বিনাশী হৈ নগ'ল জানো। সকলো পৰিশ্ৰম অথলে গ'ল। তোমালোকৰ পৰিশ্ৰম এনেয়ে যাব নোৱাৰে। তোমালোকে যিমান ভালকৈ পঢ়িবা সিমান 21 জন্ম তোমালোকৰ পঢ়া স্থায়ী হৈ থাকিব। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। এই পঢ়া লগত লৈ যাম।

এতিয়া যিদৰে পিতা কল্যাণকাৰী হয় সেইদৰে তোমালোক সন্তানসকলো কল্যাণকাৰী হ'ব লাগে। সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। বাবাইতো বহুত ভাল ৰায় দিয়ে। এটাই কথা বুজোৱা যে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ শিৰোমণি শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতাৰ ইমান মহিমা কিয় কৰা হয়? ভগৱানৰেই শ্ৰেষ্ঠ মত হয়। এতিয়া ভগৱান বুলি কাক কোৱা হ'ব? ভগৱানতো এজনেই হয়। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, সকলো আত্মাৰ পিতা, সেয়েহে পৰস্পৰ ভাই ভাই বুলি কয় আকৌ যেতিয়া ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টি ৰচে তেতিয়া ভাই-ভনী হৈ যায়। এই সময়ত তোমালোক ভাই-ভনী হোৱা গতিকে পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগিব। এইটো হৈছে যুক্তি। ক্ৰিমিনেল আই (কুদৃষ্টি) একেবাৰে আঁতৰি যাব লাগে। সাৱধান হ'ব লাগে, মোৰ দুচকু ক্ষতিকাৰকতো নহ'ল? বজাৰত চানা দেখি অন্তৰে খাবতো নিবিচাৰিলে? এনেকৈ বহুতৰে অন্তৰে বিচাৰে, তেতিয়া থায়ে দিয়ে। ব্ৰাহ্মণী আছে, কোনোবা ভাইৰ লগত যায় তেওঁ যদি কয় চানা খাবনেকি, এবাৰ খালে জানো পাপ লাগিব! যিসকল অপৈণত হয় তেওঁলোকে তৎক্ষণাত্ খাই দিয়ে। ইয়াৰ ওপৰত শাস্ত্ৰতো অৰ্জুনৰ দৃষ্টান্ত আছে। এই কাহিনীবোৰ বহি ৰচনা কৰিছে। বাকী সকলোবোৰ এই সময়ৰে কথা।

তোমালোক সকলো হৈছা সীতা। তোমালোকক পিতাই কয় - এজন পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হ'ব। বাকী আন কোনো কথা নাই। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে ৰাৱণ কোনো মনুষ্য নহয়। এয়াতো যেতিয়া বিকাৰৰ প্ৰবেশতা হৈ যায় তেতিয়া ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ বুলি কোৱা হয়। যেনেদৰে কোনো-কোনোৱে এনেকুৱা কাম কৰে তেতিয়া কয় - তুমিতো অসুৰ হোৱা। চাল-চলন আসুৰিক হয়। বিকাৰী সন্তানক ক'ব তুমি কুল কলংকিত হ'লা। এয়া আকৌ বেহদৰ পিতাই কয় - তোমালোকক মই ক'লাৰ পৰা বগা কৰি তোলাঁ পুনৰ মুখ কলা কৰি লোৱা। প্ৰতিজ্ঞা কৰি পুনৰ বিকাৰী হৈ যোৱা। ক'লাতকৈও ক'লা হৈ যোৱা, সেইকাৰণে পাথৰ বুদ্ধিৰ বুলি কোৱা হয়। পুনৰ এতিয়া তোমালোক পাৰস বুদ্ধিৰ হোৱা। তোমালোকৰ আৰোহণ কলা হয়। পিতাক চিনি পালা আৰু বিশ্বৰ মালিক হ'লা। সংশয়ৰ কথা থাকিব নোৱাৰে। পিতা হৈছে হেভেনলী গড ফাদাৰ। গতিকে নিশ্চয় সন্তানসকলৰ বাবে হেভেন উপহাৰ হিচাপে আনিব নহয় জানো। শিৱজয়ন্তীও পালন কৰে - কি কৰে চাগে? ব্ৰত আদি ৰাখে চাগে। বাস্তৱত ব্ৰত ৰাখিব লাগে বিকাৰৰ। বিকাৰত যাব নালাগে। ইয়াৰ কাৰণেই তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পাইছা। এতিয়া এই এটা জন্ম পবিত্ৰ হোৱা। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। তোমালোকে দেখিবা যে ভাৰতত ৭ লাখ থাকিবগৈ, তাৰপাচত শান্তি হৈ যাব। অন্য ধৰ্মই নাথাকিব যাৰ বাবে তালি বাজিব (মতানৈক্য হ'ব)। এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা বাকী অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হৈ যাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) অবিনাশী জ্ঞান ধন নিজৰ মাজত ধাৰণ কৰি পুনৰ অন্যক দান কৰিব লাগে। পঢ়াৰ দ্বাৰা নিজেই নিজক ৰাজ তিলক দিব লাগে। যেনেকৈ পিতা কল্যাণকাৰী হয় তেনেকৈ কল্যাণকাৰী হ'ব লাগে।

(2) খোৱা-বোৱাত পুৰা পুৰা নিয়ম মানি চলিব লাগে। দুচকুৰে যাতে কেতিয়াও প্ৰবঞ্চনা নকৰে তাৰ বাবে সাৱধান হ'ব লাগে। নিজকে শুধৰাব লাগে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে।

বৰদান: বীজৰূপ স্থিতিৰ দ্বাৰা গোটেই বিশ্বক প্ৰকাশ ৰূপী জল দিওঁতা বিশ্বকল্যাণকাৰী হোৱা
বীজৰূপ ষ্টেজ (স্থিতি) সকলোতকৈ পাৱাৰফুল (শক্তিশালী) ষ্টেজ (স্থিতি) হয় এইটো ষ্টেজেই (স্থিতিয়েই) লাইট হাউচৰ (প্ৰকাশ কুঞ্জৰ) কাম কৰে, ইয়াৰ দ্বাৰা গোটেই বিশ্বত লাইট (প্ৰকাশ) বিয়পোৱাৰ নিমিত্ত হোৱা। যেনেদৰে বীজৰ দ্বাৰা স্বতঃ গোটেই বৃক্ষই পানী পাই যায় তেনেদৰে যেতিয়া বীজৰূপ ষ্টেজত (স্থিতিত) স্থিত হৈ থাকা তেতিয়া বিশ্বই প্ৰকাশ ৰূপী পানী পায়। কিন্তু গোটেই বিশ্বলৈকে নিজৰ লাইট (প্ৰকাশ) বিয়পাবৰ কাৰণে বিশ্ব কল্যাণকাৰীৰ পাৱাৰফুল ষ্টেজৰ (শক্তিশালী স্থিতিৰ) আৱশ্যক। ইয়াৰ বাবে লাইট হাউচ (প্ৰকাশ কুঞ্জ) হোৱা, বাধ্য নহয়। প্ৰতিটো সংকল্পত যাতে এইটো স্মৃতি থাকে যে গোটেই বিশ্বৰ কল্যাণ হওঁক।

স্লোগান: এডজাষ্ট হোৱাৰ (থাপ খুৱাই লোৱাৰ) শক্তিয়ে নাজুক (স্পৰ্শকাতৰ, বিকট) সময়ত পাছ উইথ অ'নাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) কৰাই দিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!